

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 08.01.2003, sp. zn. 5 To 187/2002, ECLI:CZ:VSOL:2003:5.TO.187.2002.1

Číslo: 11/2005

Právní věta: Jako důkaz v trestním řízení před soudem České republiky je možno použít výpovědi osob, které měly být na základě žádosti o právní pomoc podle Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (č. 550/1992 Sb.) vyslechnuty orgány cizího státu jako svědci, ale v souladu s právními předpisy tohoto státu (čl. 3 odst. 1 citované úmluvy) byly vyslechnuty v postavení obdobném postavení obviněných, neboť šlo o osoby, jež byly ve věci, ve které měly vypovídat, v dožádaném státě odsouzeny. Protokoly o takových výpovědích je možno přečíst podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. per analogiam (srov. č. 35/1975 Sb. rozh. tr.). Trestní rozsudek cizího státu, v němž jsou podrobně popsány výpovědi uvedených osob, které v téže věci vypovídaly v procesním postavení obžalovaných, je v řízení před soudem České republiky listinným důkazem ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 tr. ř., jehož je možno použít i k hodnocení jejich výpovědí pořízených v rámci právní pomoci.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 08.01.2003

Spisová značka: 5 To 187/2002

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Hlavní líčení, Právní styk s cizinou

Předpisy: čl. 3 odst. 1 předpisu č. 550/1992Sb.

§ 112 odst. 12 tr. ř.

§ 211 odst. 2 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci zamítl odvolání obžalovaných G. P. a T. M. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 1. 8. 2002, sp. zn. 53 T 12/2001.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 1. 8. 2002, sp. zn. 53 T 12/2001, byli obžalovaní G. P. a T. M. uznáni vinnými trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák., jehož se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně měli dopustit tím, že se oba obžalovaní společně s osobami, sídlícími a působícími ve Švédském království, Dánském království a

Norském království, v době od října 1999 do 10. 11. 1999, podíleli na odeslání zásilky s obsahem 3,035 g látky, v níž bylo zjištěno 33 % až 36 % heroinu, jenž je zařazen do seznamu IV podle jednotné úmluvy o omamných látkách, přílohy č. 3 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, v platném znění, jako omamná látka, z České republiky do Švédského království, a to tak, že G. P. v přesně nezjištěný den, předcházející dni 7. listopadu 1999 v ČR bez povolení opatřil od nezjištěné osoby tuto látku, určenou pro odběratele sídlící ve Švédsku a Dánsku, jejichž totožnost se nepodařilo zjistit, a osobu zvanou "Bečo", sídlící a působící v N.

Obžalovaný T. M. pak za blíže nezjištěných okolností tuto látku nechal uložit do speciálního úkrytu, vybudovaného v mostu zadní nápravy osobního automobilu tov. zn. Mercedes Benz 230, švédské imatrikulace, G. P. a T. M. pak dne 7. listopadu 1999 v 15.29 hod. na benzínové čerpací stanici v O. předali toto motorové vozidlo s uloženou zásilkou omamné látky S. N. a N. P., kteří ji dopravili do Švédského království, kde byla dne 10. 11. 1999 švédskými policejními a celními orgány zajištěna.

Obžalovaný G. P. byl uznán vinným i trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., jehož se měl dopustit tím, že si v přesně neustanovené době od neustanovené osoby opatřil bez příslušného povolení revolver americké provenience, zn. Smith and Wesson, ráže 357 Magnum, model 66-4, 48 ks nábojů ráže 357 Magnum a 33 ks nábojů ráže 9 mm Luger, které přechovával až do 7. 3. 2000 jednak u sebe, jednak ve svém bydlišti v O.

Za to byl obžalovaný G. P. odsouzen podle § 187 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovaný T. M. byl podle § 187 odst. 4 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Oběma obžalovaným byl podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou.

Proti tomuto rozsudku se oba obžalovaní odvolali ihned po jeho vyhlášení v průběhu hlavního líčení dne 1. 8. 2002. Následně tato svá odvolání odůvodnili prostřednictvím svých obhájců. Podanými odvoláními napadli jak výroky soudu prvního stupně o vině, tak i výroky o trestech.

Obžalovaný G. P. v písemném odůvodnění odvolání namítl, že řízení v této trestní věci vnímá jako plně nezákonných a nestandardních postupů, kdy je zřejmé, že cíl orgánů činných v trestním řízení odsoudit pachatele, účastnících se obchodu s drogami, dostal přednost před zákonností prostředků, jimiž tohoto cíle má být docíleno, což je nepřípustné. Rozsudek soudu prvního stupně je vadný, neboť:

- řízení, jež tomuto předcházelo, trpí podstatnými vadami, které způsobily nedostatečné objasnění věci a omezily právo obhajoby,
- skutková zjištění jsou neúplná, soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí,
- vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění rozsudku, k objasnění věci je třeba některé důkazy opakovat a provést důkazy další.

Namítl především, že v průběhu trestního stíhání docházelo k porušování procesních ustanovení, majících ve věci zcela zásadní význam. Celou řadu námitek vznášených v průběhu hlavního líčení soud akceptoval a k důkazům takto napadeným většinou nepřihlédl, avšak vždy reagoval až ex post na námitku obhajoby ohledně přípustnosti toho kterého důkazu, aniž by sám "procesnost" důkazů zhodnotil před tím, než je chtěl provést.

Při provádění důkazů v hlavním líčení pak došlo ke zcela zásadnímu a jednoznačnému pochybení ve vztahu ke klíčovému důkazu, jímž je výslech a protokol o výslechu svědka N. P. a výslechy a

protokoly o výsleších svědků S. N. a B. H. G. V rámci právní pomoci, uskutečněné švédskými policejními orgány, došlo dne 12. 12. 2000 k výslechu S. N., dne 13. 12. 2000 k výslechu B. H. G. a dne 14. 12. 2000 k výslechu N. P. Všem těmto výslechům byl přítomen K. M., vyšetřovatel v dané věci, avšak přesto, že se jednalo o výslechy svědků pro potřeby trestního řízení v ČR, nebyl ani jeden z uvedených svědků vůbec poučen podle příslušných ustanovení trestního řádu. Svědci nebyli poučeni o právu odepřít výpověď, nebyly zjišťovány jejich poměry k obviněným, nebyli poučeni o zákazu výslechu či možnosti postupu dle § 55 odst. 2 tr. ř. ani o významu svědecké výpovědi, povinnosti vypovídat úplnou pravdu a nic nezamlčet, jakož i o následcích křivé výpovědi. Svědkům pak nebyla ani dána možnost k věci se souvisle vyjádřit před pokládáním konkrétních dotazů. Je zcela jednoznačné, že nedodržení povinnosti poučit svědka podle příslušných ustanovení trestního řádu, činí tento důkaz – svědeckou výpověď – absolutně neúčinným (č. 52/1997, 34/1980, 9/1985 Sb. rozh. tr. a další). Soud prvního stupně tedy postupoval v rozporu se zákonem, když výpovědi N. P. a B. H. G. přečetl podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. Výpověď svědka S. N. nepřečetl z důvodů nevyrozumění obhájce o tomto výslechu, když však zmíněná absence poučení je i zde stejná.

Ve světle shora uvedených zásadních pochybení procesních se zcela mění důkazní situace a skutková zjištění. Soud nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. Jeho nejistota se projevila již při “přetvoření” skutku oproti podané obžalobě, když i soud prvního stupně musel uznat, že pro některá tvrzení obžaloby neexistuje ani ta nejmenší indicie. Přesto se i tak nemohl vyhnout faktu, že ve věci je příliš mnoho neobjasněného, což je vyjádřeno výrazy jako “v přesně nezjištěný den”, “od nezjištěné osoby”, “jejichž totožnost se nepodařilo zjistit”, “za nezjištěných okolností”.

Opětovně namítl, že důkaz výpovědi svědka N. P., je absolutně neplatný a tudíž k němu nelze vůbec přihlížet. Ani ze zákonným způsobem provedených svědeckých výpovědí nevyplývá žádná skutečnost, jež by prokazovala tvrzení soudu o jeho vině. Zhodnotil přitom výpovědi slyšených svědků. Stejná situace je podle jeho názoru ve vztahu k ostatním důkazům, ať se již jedná o znalecké posudky ve věci opatřené, či o listinné důkazy, které jeho vinu neprokazují.

V uvedené věci soud nepostupoval ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. založil své rozhodnutí toliko na svém vnitřním přesvědčení či spíše podezření, aniž pečlivě uvážil všechny relevantní okolnosti případu. Své rozhodnutí učinil na základě řízení zatíženého podstatnými vadami. V důsledku toho je jeho rozsudek nejasný, neúplný, zdůvodnění skutkových tvrzení je nelogické a nepřezkoumatelné. Nejistota skutkových zjištění se pak logicky přenáší do odůvodnění právní kvalifikace jednání, uvedeného pod bodem I. rozsudku, je obecné, nepřesvědčivé a nemá oporu v provedených důkazech. Zvolenou právní kvalifikaci neodůvodňuje ani soud u jednání uvedeného pod bodem II. Navrhl proto, aby Vrchní soud v Olomouci napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. a ve smyslu ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. sám rozsudkem rozhodl tak, že pod bodem I/ obžaloby se zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. a jednání pod bodem II/ obžaloby bylo kvalifikováno podle § 185 odst. 1 tr. zák. a byl mu uložen za spáchané jednání odpovídající trest.

Obžalovaný T. M. své odvolání odůvodnil rovněž prostřednictvím svého obhájce. Dospěl k závěru, že soud prvního stupně své přesvědčení o jeho vině opřel především o výpověď svědka N. P., která byla pořizena švédskými policejními orgány na Krajském kriminálním oddělení v M. ve Š. dne 14. 12. 2000, o výpisy z knih ubytovaných v hotelu v O. a o obsah odposlouchávaných telefonických hovorů.

Namítl přitom, že z dožádání Krajského zastupitelství v Plzni ze dne 30. 5. 2000, adresovaného druhé komoře Státního zastupitelství v M., lze zjistit, že součástí tohoto dožádání byla i žádost o výslech svědka N. P., doplněná o prosbu, aby byl jmenovaný svědek před výslechem (nebude-li to odporovat právnímu řádu Švédského království) poučen podle českého trestního řádu, a to podle obsahu tiskopisu poučení svědka, a aby toto poučení podepsal. Švédské orgány této prosbě nevyhověly, protože z originálu i z překladu výpovědi je zřejmé, že svědek N. P. žádným způsobem po-učen nebyl,

a to nejen podle českého trestního řádu, ale ani podle práva Švédského království. Při posouzení, zda byla v daném případě dodržena ústavní procesní práva (např. čl. 6, odst. 3 písm. d/ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a zda interpretace a aplikace hmotného práva byla provedena ústavně konformním způsobem, je nutno vycházet ze znění platné vnitrostátní i mezinárodní úpravy aplikovaných norem a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních má vzhledem k ustanovení § 384 tr. ř. povahu *lex specialis* a je v ní zakotvena dohoda signatářů mezinárodní smlouvy o tom, že provedení či získání dožadovaného úkonu se řídí procesním režimem dožadované strany. Respektujíc tuto skutečnost, jakož i skutečnost, že právní úprava dožadovaného státu může být, co se týče procesních garancí, práva obviněného na obhajobu v přípravném řízení, jakož i práv a povinností svědka rozdílná, je přesvědčen, že i při použití takového *lex specialis* musí být garantována práva zakotvená v čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je podle čl. 10 Ústavy ČR bezprostředně závazná a má přednost před zákonem.

Je zcela nepochybné, že kdyby byl jmenovaný svědek vyslechnut českým policejním orgánem podle českého trestního řádu, aniž by policejní orgán respektoval všechny náležitosti předepsané trestním řádem pro výslech svědka, zejména poskytnout svědkovi řádné poučení ve smyslu § 101 odst. 1 tr. ř., včetně práva odepřít výpověď podle § 100 tr. ř., pak by podle standardní platné judikatury šlo o podstatnou vadu řízení. To znamená, že protokol o jeho výpovědi z přípravného řízení by nebylo možno přečíst, a to nejen pro rozpor s trestním řádem, ale i pro rozpor s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož by bylo porušeno právo na spravedlivý proces podle již zmíněného § 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Mimo toto závažné procesní pochybení je však nutno nalézacímu soudu také vytknout i neobjektivní přístup při hodnocení této výpovědi, a to zejména proto, že soud prvního stupně přecenil význam uvedené výpovědi při zjišťování jeho viny ve vztahu k bodu I/ výroku o vině napadeného rozhodnutí.

Závěrem obžalovaný zejména s ohledem na zásadu *presumpce nevin* a na pravidlo „*in dubio pro reo*“, vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 2 tr. ř., navrhl, aby odvolací soud rozhodl v jeho prospěch tak, že ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. zruší napadený rozsudek v celém rozsahu, aby podle § 259 tr. ř. rozhodl sám rozsudkem ve věci a podle § 226 tr. ř. ho zprostil obžaloby nebo předmětnou věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání. Na těchto svých návrzích setrval i v rámci veřejného zasedání, konaného o jeho odvolání před odvolacím soudem.

Z podnětu podaných odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními obžalovaných vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vzhledem k tomu, že obžalovaní, jakožto oprávněné osoby ve smyslu ustanovení § 246 odst. 1 tr. ř., podali odvolání ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. jak proti výrokům o vině, tak i proti výrokům o trestech, zabýval se odvolací soud přezkumem obžalovanými vymezených výroků, neboť v daném případě neshledal podmínky, obsažené v ustanovení § 253 tr. ř., pro zamítnutí nebo odmítnutí podaných odvolání. Po přezkoumání shora popsaných výroků rozsudku a správnosti postupu řízení, které jim předcházelo, nezjistil odvolací soud žádné podstatné vady řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., a neshledal ani žádné důvody, které by vedly ke zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) – f) tr. ř. K jednotlivým odvolacím námitkám zaujal odvolací soud následující stanoviska.

Soud prvního stupně nepochybil, pokud se při svém rozhodování o vině obou obžalovaných opíral o výpovědi N. P. a B. H. G., provedené na základě žádosti o mezinárodně právní pomoc na území Švédského království.

Odvolací soud po doplnění dokazování stran účinnosti zmíněných důkazů v tomto trestním řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že při jejich provádění bylo důsledně zajištěno právo obžalovaných na spravedlivý proces, garantované jak mezinárodními smlouvami, zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a to nejen v obhajobou po-ukazovaném čl. 6 odst. 3 písm. d) této Úmluvy, podle něhož má obžalovaný právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě, ale také v čl. 6 odst. 1 této Úmluvy, podle něhož má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rovněž rozhodne o oprávněnosti jakéhokoliv trestního obvinění proti němu, kdy tato úmluva se stala součástí právního řádu ČSFR publikováním ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. a od 1. 1. 1993 se na základě ústavního zákona č. 4/1993 Sb. stala součástí právního řádu ČR, když při výslechu těchto osob byl striktně dodržen postup upravený v Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních, sjednané dne 20. 4. 1959 ve Štrasburku a publikované ve Sbírce zákonů pod č. 550/1992 Sb., tak i vnitrostátním právem, zejména Listinou základních práv a svobod, jakož i příslušnými ustanoveními trestního řádu, kdy zejména podle ustanovení § 2 odst. 1 tr. ř. nikdo nemůže být stíhán jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví tento zákon.

Především je nutno zdůraznit, že výslechy švédských občanů S. N., N. P. a B. H. G. byly provedeny švédskými orgány na území Švédského království na základě žádosti o právní pomoc Krajského státního zastupitelství v Plzni, jejímž obsahem je mj. i žádost o předložení, pokud to nebude odporovat právnímu řádu Švédského království, po-učení svědka, které bylo v příloze přeloženo do jazyka švédského a žádost, aby o výsleších těchto osob byli vyrozuměni obhájci obžalovaných G. P. a T. M. s upozorněním, nechť orgány Švédského království žádost o mezinárodně právní pomoc považují za bezpředmětnou, pokud bude zřejmé, že svědci využijí svého práva a k věci odmítnou vypovídat.

Soud prvního stupně tak správně nepřihlédl pouze k výpovědi S. N., která byla provedena dne 12. 12. 2000, ačkoliv termín jeho výslechu byl stanoven na dny 13., 14. a 15. 12. 2000, o nichž byli vyrozuměni obhájci obžalovaných. V případě jeho výslechu tak došlo k porušení práva na spravedlivý proces a k porušení kontradiktornosti trestního řízení. Oproti tomu výslechy N. P. a B. H. G. byly švédskými orgány činnými v trestním řízení provedeny ve stanovených termínech a obžalovaným bylo prostřednictvím jejich obhájců umožněno, aby se jejich výslechů aktivně zúčastnili, což nakonec využil obhájce jejich spoluobžalovaného A. Q. JUDr. M. A., jenž účasti u těchto úkonů trestního řízení pověřil advokátku Mgr. D. T., která se zmíněných výslechů zúčastnila.

Nelze přehlédnout tu skutečnost, že podle čl. 3 odst. 1 již citované Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních provede dožadovaná strana způsobem upraveným v jejím právním řádu každé dožádání, týkající se trestní věci, které jí zaslaly justiční orgány dožadující strany za účelem provedení důkazů nebo předání věcí, které mají být použity jako důkazy spisů nebo listin. Z obsahu protokolů o výslechu N. P. a B. H. G. vyplývá, že před podáním jejich výpovědi nebyli poučeni podle českého trestního řádu, jak to požadovalo dožádání o mezinárodně právní pomoc Krajského státního zastupitelství v Plzni, byť těmto výslechům byly přítomny i české orgány činné v dané trestní věci. Pouze pro úplnost odvolací soud dodává, že české orgány činné v trestním řízení nemohly žádným způsobem průběh výslechu jmenovaných osob ovlivňovat. Nicméně v obou případech prohlásil výslechu přítomný státní zástupce (u výslechu N. P. i B. H. G. státní zástupce H. J. H.), že výslech probíhá podle švédských zákonů.

Odvolací soud se však přes citované vyjádření státního zástupce musel zabývat tím, zda byly výslechy jmenovaných osob opravdu provedeny v souladu se švédskými zákony, když ohledně právních norem cizích států neplatí zásada „iura novit curia“ vztahující se pouze na české právní normy, uveřejněné ve Sbírce zákonů, podle nichž se soud s obsahem právních norem uveřejněných nebo registrovaných ve Sbírce zákonů neseznamuje v důkazním řízení a není povinen provádět důkazy ani nemůže být

žádnými důkazy vázán při výkladu těchto norem. Právní normy cizího státu jsou totiž v českém trestním řízení předmětem dokazování. Při hodnocení této skutečnosti pak odvolací soud vycházel z kapitoly 36 švédského trestního řádu, upravující výslech svědků, doplněné zejména zprávou A. v. S. z Nejvyššího státního zastupitelství Švédského království, podle které se zmíněná kapitola 36 švédského trestního procesního předpisu týká pouze svědectví u soudu a kdy z této zprávy zejména vyplývá hlavní pravidlo švédského zákonodárství, kterým je skutečnost, že nelze jako svědka vyslyšet osobu, pokud je tato podezřelá z trestného činu, který je předmětem výslechu.

Toto zjištění plně koresponduje se sděleními vyšetřovatele Policie ČR npor. Bc. M., který byl výslechu jmenovaných osob na území Švédského království přítomen, a dozorové státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni JUDr. V. B., jež jsou zachycena v úředních záznamech odvolacího soudu. N. P. a B. H. G. tak nemohli být na území Švédského království slyšeni v procesním postavení svědků, neboť to švédské trestněprávní předpisy neumožňují, když v řízení o stejném trestném činu byli pro tento odsouzeni.

Je tedy patrné, že dožádání orgánů činných v trestním řízení České republiky bylo provedeno orgány Švédského království tak, jak mu umožňovaly jeho platné předpisy. Lze uzavřít, že výpovědi N. P. a B. H. G., zachycené v protokolech, pořízené v rámci právní pomoci orgánem cizího státu a na jeho území, jsou před tuzemskými soudy použitelné, neboť byly opatřeny v souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních a při jejich provádění byla respektována příslušná ustanovení trestního řádu o právech obhajoby.

Zřejmé však bylo, že s těmito důkazy nelze nakládat jako s výpověďmi svědků, neboť se s ohledem na způsob provedení v dožádaném státě svou povahou blížily spíše výpovědím spoluobviněných učiněných v přípravném řízení, vůči nimž nebyla před soudem České republiky vznesena obžaloba. Důležité v tomto směru je, že tyto osoby nevypovídaly pod pohrůžkou trestních následků křivé výpovědi, jak by tomu bylo v případě jejich výslechu jako svědků. Použití takového důkazu v řízení před soudem České republiky řeší rozhodnutí č. 35/1975 Sb. rozh. tr., podle kterého protokol o výpovědi spoluobviněného z přípravného řízení, vůči němuž nebyla podána obžaloba, lze v hlavním líčení přečíst podle § 211 odst. 2 písm. a) tr. ř. per analogiam. Soud prvního stupně tedy v zásadě nepochybil, pokud podle uvedeného ustanovení důkazy v hlavním líčení přečetl.

S ohledem na charakter procesního postavení vyslechnutých osob ve světle švédského práva se však musel odvolací soud zabývat hodnocením hodnověrnosti jejich tvrzení a přitom nemohl odhlédnout od rozhodnutí soudu prvního stupně i soudu druhého stupně, jakož i soudu nejvyššího v trestní věci S. N., N. P., B. H. G. a Z. S., vynesných na území Švédského království. V těchto rozhodnutích jsou podrobně popsány výpovědi jmenovaných učiněných v jejich trestní věci v procesním postavení obžalovaných. Trestní rozsudek cizího státu, v němž jsou podrobně popsány takové výpovědi, je v řízení před soudem České republiky listinným důkazem ve smyslu ustanovení § 112 odst. 2 tr. ř., který je možno použít i k hodnocení správnosti výpovědí uvedených osob pořízených v rámci právní pomoci. Přitom výpovědi popsané v rozsudcích cizího státu plně korespondují s výpověďmi získanými na základě dožádání.

Odvolací soud tak uzavírá, že svědecké výpovědi N. P. a B. H. G. nebyly učiněny v rozporu s čl. 6 odst. 1 ve spojení s odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a byly soudem prvního stupně správně použity při rozhodování o vině obžalovaných G. P. a T. M.

Dále se odvolací soud zabýval výroky o vině obžalovaných a dospěl ke stejným závěrům jako soud prvního stupně. Neshledal pochybení, ani pokud jde o výroky o trestu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem odvolací soud odvolání obou obžalovaných nevyhověl a podle § 256 tr. ř. je zamítl jako nedůvodná.